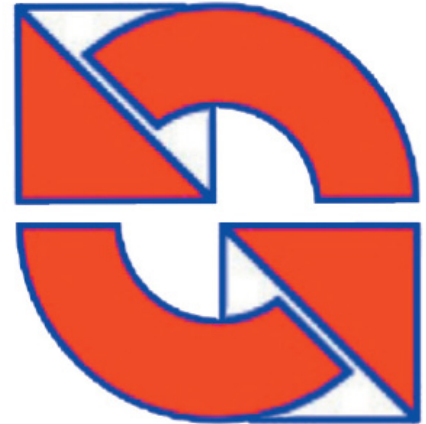

Suunta Jyväskylän uusi tunnus

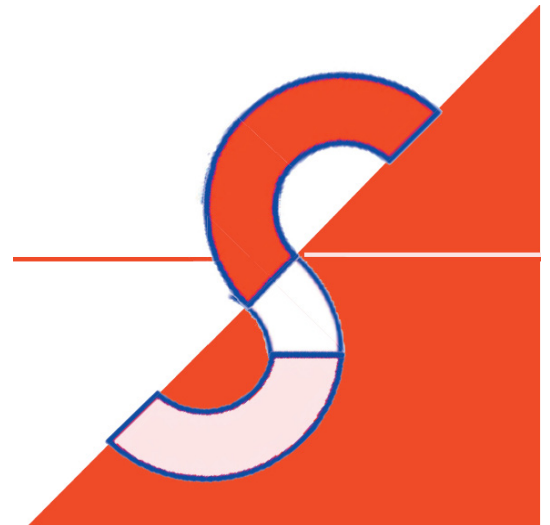

Seuran tunnuksen suunnittelu on pitkä prosessi. Tunnuksen pitäisi ilmentää jotakin seuran nykyisyydestä ja olla jatkumosen historiasta, mutta ennen kaikkea sen pitäisi kertoa siitä, mitä seuraa haluaa olla viiden tai kymmenen vuoden päästä.

Seuran tunnusta ryhdyttiin suunnittelemaan syksyllä 2011. Tunnuksen tarve liittyi päätökseen tehdä seuralle oma viiri, 'pöytästandaari'. Yhtenä lähtökohtana oli seuran olemassa oleva tunnus. Sen ongelma kuitenkin oli, että se ei soveltunut käytettäväksi pelkkänä kuviona, ilman tekstiä eli seuran nimeä "Suunta Jyväskylä". Tekstittömyys nähtiin tärkeänä, jotta viiri toimisi myös mahdollisen uuden nimenmuutoksen yhteydessä. Lisäksi perinteiset vaakuna- ja heraldiikkasäännöt eivät hyväksy tekstiä, vaan sen käyttö on osoitus huonosta suunnittelusta ja kyvyttömyydestä luoda toimivaa visuaalisuutta.

Piti siis miettiä vanhasta hyvä muunnos. Yritin kääntää vanhan rastilipun oikeinpäin. Eli jatkaa rastilipun kierrosta yläpuolella ja täydentää kuviota vaaka- ja pystysuorassa symmetrisemmäksi. Aika hyvä lopputulos - vai meneekö liiaksi ampumaurheilun puolelle?

Sitten lisäsin rastilipun ja punaista. Ja muodoksi 'suunnistukseen' viittaava S-kirjain vastaväreinä rastilipunvalkoisen ja punaisen päälle. Mutta kaatuu liikaa nenälleen...

Etsin uutta tunnusta historiasta ja esille tulivat JKT:n vihreä apila ja KeNsU:n eräässä vaiheessa käyttämä metso. Mutta apila todettiin liian kaukaiseksi ja metso liian läheiseksi...

Mikä sitten tunnuksiksi? Toimisiko karttapohja viirissä? Entä moderni peukalokompassi? Tai pelkkä suuntakehä? Tai kompassineula?

Usein yhteisön tunnus liittyy sen toimintapaikkakuntaan, josta etsitään sopivaa ja tunnistettavissa olevaa symbolia.

Jyväskylän keskeinen maantieteellinen tunnusmerkki on luonnollisesti Jyväskylän Harju ja sen vesitorni. Miten siis vesitorni? En kuitenkaan tottunut ajatukseen. Jotenkin vesitorni vaikutti liian keinotekoiselta jatkamaan suomalaisen heraldiikan perinnettä. Hienosti sanottuna – mutta varsin kuvaavasti - se olisi aivan liian 'artefakti'. En myöskään kuvitellut piirtäväni viiriin itse Harjua tai Jyväsjärven ääri viivoja. En edes harrastukseemme sopivana karttapohjana.

Tuli helmikuu. Ja meni. Tuli maaliskuu ja meni. Tuli huhtikuu. Sekin meni. Symbolia ei vain löytynyt...

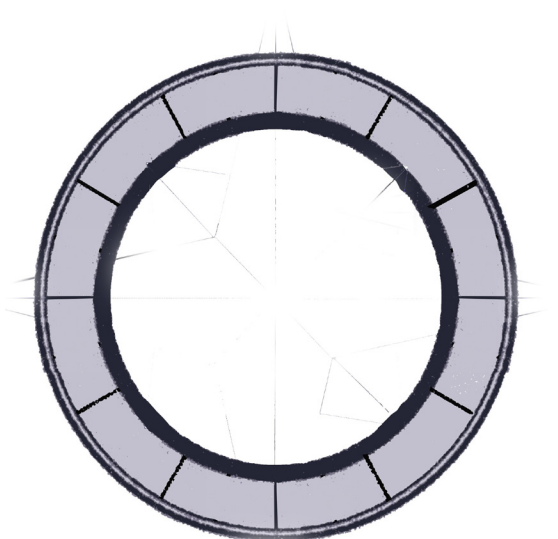
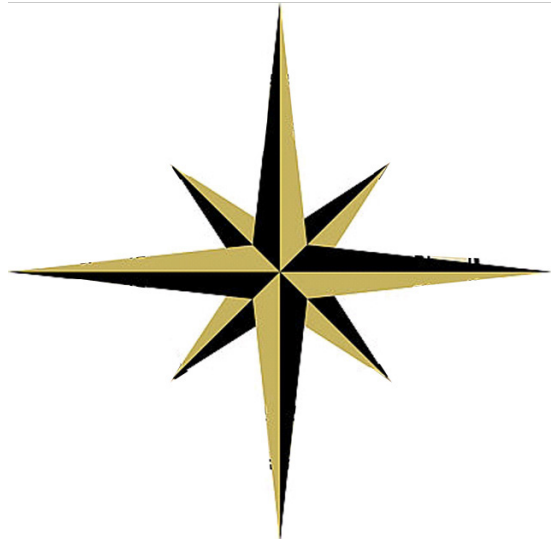
Tiistaina 22. toukokuuta klo 18.21 olin tulossa seuran mestaruuskilpailuista Multamäestä ja ajoin Peurunkajärven rantatietä. Ja silloin se tuli kuin kuusenoksa silmään: meille on keskellä kaupunkia saatavilla suorastaan kultatarjottimella harrastukseemme liittyvä symboli. Miksi en sitä aiemmin ole huomannut? Eli Kauppakadun ja Asemakadun risteyksen kompassi. Siinäkö se paikkakuntaan ja harrastukseen yhdistetty symboli olisi?

Internetistä löytyi lukuisa joukko erilaisia kompassimalleja ja siis tässä tapauksessa nimenomaan kompassiruusumalleja. Kaikki näytti hyvältä - tästä se syntyy! Mutta sitten jokin alkoi mietityttää...

Tunnistaako tätä kaupungin keskustan kompassiksi? Onko tämä sittenkin ihan eri maailmasta? Seurakollegatkin näkivät mallissa ihan ihmeellisiä asioita: yhdelle se oli Nato symboli, toiselle hakaristi... Aikani ihmeteltyäni viimein ymmärsin, miten joku voi ihan oikeasti nähdä siinä hakaristinkin... Aika luova kaveri!

Miten sopisi suuntakehä kompassin ympärille? Toisiko ajanmukaisuutta ja modernisoisi kokonaisuutta?

Kompassiruusu tuntui liian ”hygieeniseltä”. Liian täydelliseltä. Sille siis pitäisi tehdä jotakin – mutta mitä? Niinpä levensin ilmansuuntasiipiä tyivistä ja lopputulos oli se, etä ruusu alkoi näyttää paljon

sympaattisemmalta.

Itse uskon muotoon ja väriin: Niin otin kamerani ja kävelin Kompassille. Otin sen graniittisista värisävyistä erilaisia kuvia, varjokuvia ja aurinkokuvia... Yritin saada sen myös kokonaisuudessaan samaan kuvaan. Tai ainakin muutaman kuvan yhdistelmään. Se auttaisi tunnistettavuudessa.

Muovasin siis taas kompassiruusua ja mallina käytin valokuvia. Huomasin, että kompassiruusun kaikki siivet kapenevat – luonnollisesti – loppupäähän. Mutta eteläsiipi teki poikkeuksen: se leveni loppupäähän. Se ikään kuin teki tukijalan koko kompassiruusulle. Tukeva perusta.

Okeiii. Kokeillaan. Ja paperilla lopputulos oli ihan mahdoton. Ei tällainen sovi seuran tunnuksiksi. Ei vaikka loppupäätä vähän modifioisi nuolikulmaan. Muistuttaa enemmän krusifiksia kuin kompassiruusua...

Valokuvien myötä minulle valkeni suuri totuus. Kompassin suunnittelija oli osannut asiansa. Kadun ruusu on tarkoitettu nähtävän siitä kulmasta, josta jalankulkija sitä havainnoi. Ei siis niin, että sitä katsottaisiin suoraan ylhäältäpäin. Ei. Siitä näkökulmasta se on kömpelö.

Ja Suunnistajahan ei ole kömpelö. Se siis siitä.

Kokeilin sitten vielä väriä. Vähän parempi? Mutta meneekö enemmän ruusupuihtoon kuin kalliolle?

Ei se toimi. Ei ollenkaan. Siis viirissä...

Eli deletoidaan. Ei jäänyt edes tähän tarinaan kunnon mallia suunnittelun tästä vaiheesta.

Mutta kompassiruusussa on nyt pysyttävä kiinni. Jokin siinä tuntui vetävän. Se on kuitenkin keskellä kaupunkia oleva harrastuksemme selkeä symboli.

Entä kompassineula realistisena ruusun

päältä? Toisi sipauksen todellisuutta ruusun päälle?

Vai ruusu maantieteelliseen ja neula magneettiseen?

Oliko se lihottaminen hyvä? Pitäisikö sen sijaa laihentaa, mutta myös kallistaa? Ja olisiko se suuntakehä edes abstraktina hyvä?

Kumpaan suuntaan kallistus? Oikealle ja eteenpäin vai realistisesti maantieteellisen magneettiselle puolelle?

Vai ruusu maantieteelliseen ja neula magneettiseen?

Ehkä sittenkin lihotusta vielä vähän lisää. Ja lopuksi vielä viilausta siipien pituuden suhteessa suuntakehään ja lopputulos alkoi valmistua... Väritystä pitää vielä hioa. Seuran sininen, punainen ja valkoinen, ehkä myös musta.

Ja siinä se.

Suunta Jyväskylän tunnus.

